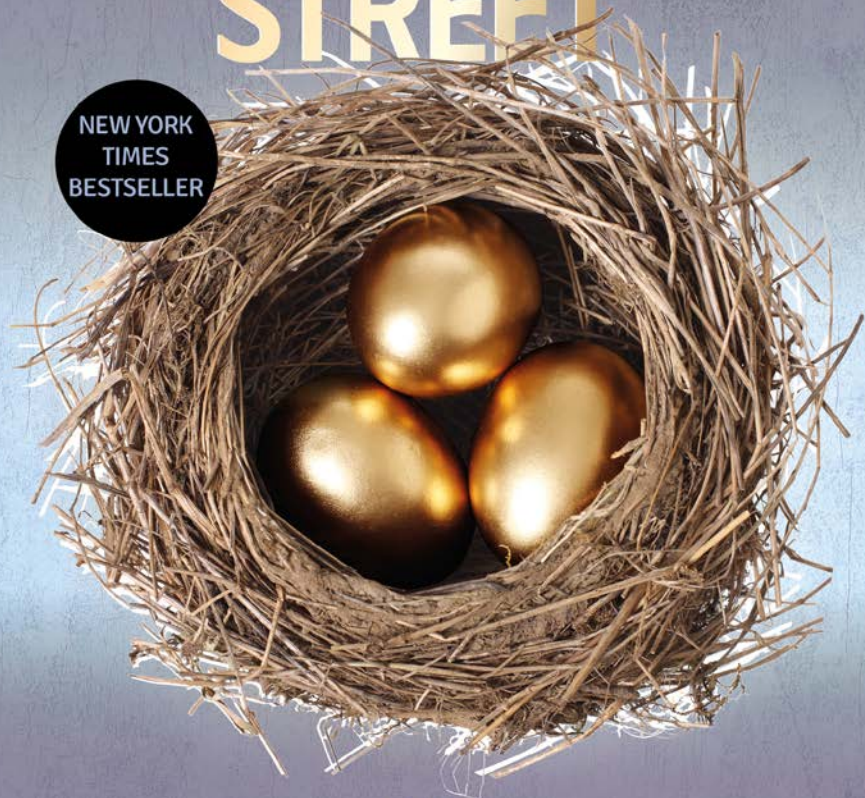

Jenny Jacksonová

DŮM NA PINEAPPLE STREET

NEW YORK
TIMES
BESTSELLER

Host

Přeložila Agáta Hamari

Jenny Jacksonová

DŮM NA
PINEAPPLE
STREET

Brno 2023

Pineapple Street

Copyright © 2023 by Pineapple Street Books LLC

Cover picture by Hurst Photo / Shutterstock.com

Translation © Agáta Hamari, 2023

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2023

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1922-4 (PDF)

ISBN 978-80-275-1923-1 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1924-8 (MobiPocket)

Věnováno Torreymu

Mileniálové se budou účastnit největšího mezigeneračního transferu bohatství v americké historii — tzv. Great Wealth Transfer, jak tomu říkají finančníci. Očekává se, že jenom v následující dekádě se mezi generacemi předají desítky bilionů dolarů.

— Zoë Berryová, *The New York Times*

Žiju v Brooklynu. Z vlastní vůle.

— *Truman Capote*

Prolog

Curtis McCoy přišel na svoji pracovní schůzku v deset moc brzo, a tak si odnesl kávu ke stolku u okna, kde na něj svítilo mdlé dubnové slunce. Byla sobota, v kavárně Joe Coffee bylo plno a ve čtvrti Brooklyn Heights to jenom žilo. Po Hicks Street tlačily kočárky ženy v běžeckých legínách, na lavičkách v Pineapple Street se srocovali pejskaři, rodinky vyrážely na fotbalové zápasy, na lekce plavání a na narozeninové oslavy u kolotoče Jane's Carousel.

U vedlejšího stolu seděla nějaká matka se dvěma dospělými dcerami, všechny upijely z modro-bílých papírových kelímků a dívaly se na obrazovku jednoho telefonu.

„Hele, co tenhle? Na profilu má napsáno, že rád běhá, vyrábí vlastní kimči a ‚rozkládá kapitalismus‘.“

Curtis se snažil neposlouchat, ale nemohl si pomoci.

„Darley, ten je dvakrát starší než já. Ne. Chápeš vůbec, jak ta appka funguje?“

Jméno Darley Curtisovi něco říkalo, ale nedokázal si tu ženu tak úplně zařadit. Brooklyn Heights byla malá čtvrť a on ji nejspíš jenom někdy zahlédl ve frontě na sendviče

u Lassena a Henningse anebo na ni narazil ve fitness centru na Clark Street.

„Fajn, fajn. Dobře, tak tenhle chlap píše: ‚Cis muž vegan hledá spolusprávkyňi Země. Nikdy nejz nic, co má tvář. Kromě bohatých.‘“

„S veganem chodit nemůžeš. Ty jejich příšerné boty!“ přerušila je matka. „Dej sem ten mobil. Hmm. Ta wipina je tady příšerná.“

„Říká se wifina, mami.“

Curtis se odvážil ke stolku rychle zalétnout pohledem. Ty tři na sobě měly bílé oblečení na tenis, matka byla blondýna se zlatými náušnicemi a působivou sbírkou prstenů na ruku, obě dcery byly brunety — jedna vysoká a hubená, s rovnými vlasy po ramena, ta druhá zaoblenější, s dlouhými vlnitými kadeřemi sepnutými do nedbalého uzlu. Curtis znovu sklonil hlavu a ulomil si kousek droliového makového koláče.

„Nemonogamní bisexuál hledá levičáčkou mamínu-dominu, která mu pomůže svrhnout patriarchát. Ozvi se a půjdeme tancovat!‘ Já mám snad mrtvici,“ zamumlala starší žena. „Nerozumím ani slovu.“

Curtis potlačil uchechtnutí.

„Dej mi ten mobil, mami.“ Dcera s vlnitými vlasy chňapla po iPhone a hodila si ho do kabelky.

Curtis si najednou uvědomil, že ji zná. Byla to Georgiana Stocktonová, před deseti lety spolu chodili na střední na Henry Street. Zvažoval, že by ji pozdravil, ale pak by bylo všem jasné, že slyšel celý jejich rozhovor.

„Za mých mladých let bylo všechno mnohem jednodušší,“ brblala Georgianina matka. „Člověk prostě chodil se

svým tanečním partnerem z plesu debutantek, nebo možná s bratrovým spolubydlícím z Princetonu.“

„Jasně, mami, ale lidi v mojí generaci nejsou příšerní elitářští snobové,“ protočila Georgiana panenky.

Curtis se pro sebe usmál. Dokázal si představit, že by se svou matkou vedl navlas stejnou konverzaci, kdy by se jí snažil vysvětlit, proč se neožení s dcerou její kamarádky jenom proto, že jejich rodiny vlastní sousední pozemky na Martha's Vineyardu. Zatímco koutkem oka sledoval Georgianu, najednou vyskočila ze židle.

„Ale ne! Nechala jsem ten náramek od Cartiera u Leny v BMW, a ona za chvíli odjíždí za babičkou do Southamptonu!“

Georgiana si přehodila kabelku přes rameno, popadla ze země tenisovou raketu, rychle políbila matku i sestru na tvář a hlučně proběhla okolo Curtise ke dveřím. Když se protahovala kolem, narazila raketou do Curtisova stolku a rozlila mu kávu, ta promáčela makový koláč a on se po jejím odchodu mohl jenom mračit.

SASHA

V Sashině domě se nacházela místnost, která představovala bránu do jiné dimenze, a ta dimenze byla rok 1997. Sasha tam objevila modrý plastový iMac ve tvaru vejce, lyžařskou bundu se sbírkou skipasů z tvrdého papíru, stále ještě připevněných k zipu, hromádku zmačkaných letenek a vzadu v jednom šuplíku schovanou šlukovku i se starým žlutým zapalovačem. Kdykoli se Sasha zmínila manželovi, že by vážně ráda strčila všechno to středoškolské haraburdí jeho sestry někam do krabice, obrátil oči v sloup a řekl jí, že má být trpělivá. „Ona si pro to přijde, až bude mít čas.“ Ale Sasha o tom dost pochybovala a připadalo jí zvláštní bydlet v domě, kde je jeden pokoj uzavřený jako nějaká zakonzervovaná svatyně pohřešovaného dítěte.

Když měla Sasha dobrý den, dokázala uznat, jaké má neuvěřitelné štěstí, že v tomhle domě žije. Byla to čtyřpatrová budova v Brooklynu, obrovský palác s vápencovou fasádou, do něhož by se jeden z těch dvoupokojových bytečků, kde Sasha bydlívala dřív, vešel klidně desetkrát. Ale když měla špatný den, připadala si, že žije v jakési časové schránce;

v domě, kde vyrůstal její manžel a nikdy se z něj vlastně neodstěhoval, plném jeho vzpomínek, příběhů z dětství, a především všudypřítomných krámů jeho rodiny.

Když tam Sasha s Cordem bydleli tři týdny, pozvala tchána s tchyní na večeři. „Udělám houbové tartaletky a salát s kozím sýrem,“ napsala jim v e-mailu. Celé ráno strávila válením křehkého těsta, a dokonce se pěšky vydala i na ten fajnový trh v Montague Street pro granátová jablka, aby mohla jejich jádérky posypat salát z mladých listů. Vyluxovala v jídelně, otřela prach z knihoven a do ledničky dala vychladit lahev sauvignonu. Manželovi rodiče dorazili ověšení třemi plnými plátěnými taškami. „Přece jste nemuseli nic nosit!“ vykřikla Sasha zděšeně.

„Sasho,“ zašvitořila tchyně, otevřela skříň a pověsila si do ní sáčko od Chanelu. „My se prostě vůbec nemůžeme dočkat, až nám popovídáte o líbánkách.“ Odnesla tašky do kuchyně a začala z nich tahat lahev bílého burgundského, dvě květinová aranžmá v nízkých vázách, ubrus s liliovým vzorem a tři zapékací misky značky Williams Sonoma i s víky. Vyskládala je na linku a jako žena stojící v kuchyni, která jí čtyřicet let patřila, otevřela skříňku a vytáhla si sklenici na víno.

„Upekla jsem houbové tartaletky,“ pípala Sasha a najednou si připadala jako ta paní u ochutnávkového pultíku v Costku, co se snaží udat kostičky zteplalého taveného sýra.

„Já jsem to v tom tvém e-mailu viděla, drahoušku. Myslela jsem, že to znamená, že večeře bude ve francouzském stylu. Jenom mi dej vědět deset minut předtím, než budeš servírovat, a já na chvíli strčím *coq au vin* do trouby.

Taky mám čekanku *à la Provençale* a vzala jsem jí opravdu dost, takže možná ten tvůj salát ani nebude potřeba. Svíčky jsou v tamhletem šuplíku. Teď se pojdme podívat, jaké máš na stole květiny, a já zjistím, co ještě budeme potřebovat.“

Cord ze solidarity tartaletku i salát snědl, ale když ho Sasha přistihla, jak toužebně pošilhává po čekance, mrazivě se na něj pousmála, jako by mu říkala: „Jen si tu zatračenou zeleninu dej, ale možná budeš muset spát na gauči.“

Ta situace byla nová pro všechny a Sasha chápala, že bude chvíli trvat, než si zvyknou. Cordovi rodiče Chip a Tilda si už léta stěžovali, že je ten dům pro ně dva příliš velký, že leží moc daleko od jejich garážového stání, že už je unavuje v zimě odhazovat sníh a tahat tříděný odpad až na chodník. Investovali do jedné bytovky o dva bloky dál — do bývalého kina ve čtvrti Brooklyn Heights, z něhož teď bylo pět luxusních bytů — a rozhodli se, že mezonet si nechají pro sebe. Odstěhovali se tam během jediného týdne pouze s pomocí svého starého lexusu a manžela svojí hospodyně, kterému za to zaplatili tři sta babek. Zdálo se to jako rychlý ústup z domu, který obývali čtyřicet let, ale Sasha si lámala hlavu, co si do nového bytu kromě oblečení vlastně vzali. V hlavní ložnici dokonce nechali i svou obrovskou postel s nebesy, a když v ní Sasha spala, měla z toho pořádně divný pocit.

Stocktonovi se rozhodli přenechat svůj prázdný dům Sashe a Cordovi na tak dlouho, jak budou chtít. Potom, až se budova jednoho dne prodá, se peníze rozdělí mezi Cor-da a jeho dvě sestry. Součástí oné dohody bylo i pár bodů,

jejichž cílem bylo vyhnout se zbytečné dědické dani, ale Sasha nad touhle částí přimhouřila oko. Stocktonovi jí sice dovolili vzít si jejich syna, ale ona až v morku kostí cítila, že by ji radši nechali, aby je načapala přímo uprostřed divoké trojky s Tildinou spoluhráčkou bridže, než aby strkala nos do jejich daňových přiznání.

Po jídle Sasha s Cordem sklidili ze stolu a jeho rodiče se zatím odebrali do salonku na večerní drink. V rohu pokoje stál barový vozík plný starých lahví koňaku, který si rádi rozlévali do skleniček se zlatým okrajem. Tyhle skleničky byly stejně jako všechno ostatní v tom domě starobylé a něco pamatovaly. V salonku visely dlouhé modré sametové závěsy, bylo tam piano a sedačka s ozdobnými nožkami, jejíž potah šíleně kousal a která kdysi stávala v sídle newyorského guvernéra. Sasha jednou udělala tu chybu, že se na ni posadila, a na zadní straně stehem jí z toho vyskočila tak příšerná vyrážka, že si je před spaním musela namazat zinkovou mastí. V předsíni visel křišťálový lustr, v jídelně kyvadlové hodiny, které tika-ly tak nahlas, že když je Sasha slyšela poprvé, maličko vyjekla, a v pracovně obrovský obraz lodě na zlověstně temném moři. Celý dům působil jaksi námořnicky, což bylo legrační, protože stál v Brooklynu, a ne v Gloucesteru nebo Nantucketu, a přestože si Chip s Tildou určitě někdy v létě na plachetnici vyjeli, většinou si pronajímali lodě už s posádkou. Do sklenic byla vyrytá kormidla, na prostírání se skvěly olejomalby lodí, v koupelně visela zarámovaná námořní mapa, a dokonce i na jejich plážových osuškách byly nákresy různých uzlů. Sasha se občas přistihla, jak se po večerech potuluje po domě, prsty přejíždí

po starodávných rámech a svícnech a přitom sama sebe rozesmívá šeptáním vět jako „Zvednout kotvy!“ nebo „Vydrhnout palubu!“.

Sasha s Cordem poodnášeli nádobí do kuchyně a pak se přidali k jeho rodičům v salonku, kde jim Cord oběma nalil malou sklenku koňaku. Chutnal ulepeně a jako něco od doktora a Sasha si kvůli němu byla podivně vědomá maličkých chloupků v nose, ale stejně ho vypila, už jenom proto, aby netrhala partu.

„Tak jak se vám tady líbí, děti?“ zeptala se Tilda a přehodila si nohu přes nohu. Oblékla se k večeři do svátečního a měla na sobě pestrobarevnou halenku, pouzdrovou sukni, průsvitné silonky a lodičky s deseticentimetrovými podpatky. Všichni Stocktonovi byli celkem vysokí a na těchhle podpatcích se tchyně nad Sashou vyloženě tyčila, a kdyby se někdo snažil tvrdit, že se tím nad ní nepokouší mít navrch, tak by lhal, jako když tiskne.

„Moc,“ usmála se Sasha. „Přijde mi, že mám strašně štěstí, že můžu bydlet v tak krásném a prostorném domě.“

„Ale mami,“ začal Cord, „tak nás napadlo, že bychom tady udělali pár změn.“

„Samozřejmě, miláčku. Je to váš dům.“

„Vážně,“ souhlasil Chip. „My už jsme se zabydleli na Orange Street.“

„To je od vás tak milé,“ vložila se do toho Sasha. „Jenom jsem si říkala, že v té skříni v ložnici není moc místa, ale kdybychom odmontovali ty poličky vzadu...“

„Ale ne, zlatíčko,“ přerušila ji Tilda. „Ty byste vyndávat neměli. Ohromně se hodí na všechny takové ty serepetičky jako mimosezonní boty, klobouky, cokoli s krepou, co si

nechceš pomačkat. Vážně by sis udělala medvědí službu, kdybys ty police odmontovala.“

„Aha, no, tak dobře,“ přikývla Sasha. „To dává smysl.“

„A co ten nábytek tady v salonku,“ zkusil to Cord ještě jednou. „Mohli bychom si koupit pěkně pohodlný gauč, a kdybychom vyměnili ty sametové závěsy za nějaké jiné, hned by tu bylo mnohem víc světla.“

„Ale ty závěsy jsou šité na míru přímo tomuhle pokoji. Ta okna jsou úplně obrovská a myslím, že kdybyste ty závěsy sundali, překvapilo by vás, jak je těžké sem sehnat tu správnou náhradu.“ Tilda smutně zavrtěla hlavou a blond vlasy se jí ve světle křišťálového lustru zatřpytily. „Co kdybyste tady prostě chvíli jen tak bydleli, pořádně se tu s tím seznámili a zamysleli se, co by pro vás bylo nejpohodlnější? Opravdu chceme, abyste se tu cítili jako doma.“ Rázně Sashu poplácala po noze a postavila se, kývla na manžela a namířila si to ke dveřím. „No, tak abychom šli — děkujeme za večeři. Ty zapékací mísy tady nechám a můžeš je strčit do myčky. To vůbec nevadí — ono je není potřeba umývat ve dřezu — a já si je pak vyzvednu, až přijdeme na večeři příště. Anebo nám je můžete hodit domů. A ty vázy si klidně nechej — všimla jsem si, že máš na stole trošku moc jednoduchou výzdobu.“ Vklouzla do sáčka, slovinově růžového s nádechem levandulové, přehodila si přes rameno kabelku a vyvedla manžela ze dveří, po schodech dolů a zpátky do jejich nově vybaveného, ani maličko námořnického bytu.

Kdykoli se Sashy někdo ptal, jak se s Cordem seznámili, odpovídala: „Ale, byla jsem jeho terapeutka.“ (To byl vtip — bílí Newyorčané ze zámožných rodin na terapii nechodili.) Ve světě Tinderu a jiných seznamek se jejich námluvy zdály starosvětštější než tancování čtverylky. Sasha seděla u baru v podniku Tabac a popíjela skleničku vína. Vybíl se jí telefon, a tak sáhla po křížovce v *The New York Times*, které tam kdosi nechal. Ten někdo už ji skoro celou stačil vyluštit — což bylo něco, co se jí samotné nikdy ani zdaleka nepodařilo —, a zatímco Sasha zkoumala odpovědi, zrovna si přišel na bar objednat Cord, dal se s ní do řeči a žasl nad tou krásnou ženou, která ještě ke všemu byla machr přes křížovky.

Týden nato se potkali na koktejl a navzdory tomu, že „celý jejich vztah byl založen na lži“ — tuhle frázi Cord s oblibou pravidelně používal, jakmile odhalil, že Sasha sama nevyluští ani jednodušší pondělní křížovku —, se mezi nimi rozvinul téměř dokonalý milostný románek.

Tedy dokonalý milostný románek vzhledem k tomu, že byli dvojice opravdových fungujících dospělých s obvyklým množstvím zátěže z předchozích vztahů, nezávislosti, spotřeby alkoholu a sexuálního apetitu. První společný rok strávili děláním všech věcí, které newyorské páry těsně po třicítce dělávají: soustředěně si špitali do ouška na rohových barech na narozeninových oslavách, vyvíjeli nehoráznou snahu zarezervovat si stůl v restauracích, kde se servíroval ramen s vejci, pašovali brambůrky do kina a vyšňoření chodili s jinými lidmi na brunch, zatímco se

tajně těšili na chvíli, kdy se spolu budou cítit natolik uvolněně, aby trávili neděle poleháváním na gauči, požíváním slaninových sendvičů z lahůdkářství v přízemí a čtením nedělních *Timesů*. Samozřejmě se taky občas hádali. Cord vzal Sashu kempovat a stan se zatopil vodou a on si z ní dělal legraci, že se bojí jít sama v noci čurat, a ona na něj vyjela a prohlásila, že do Maine už nikdy v životě nevkročí. Sashina nejlepší kamarádka Vara je pozvala na vernisáž své výstavy a Cord to prošvihl, protože se zasekl v práci, a vůbec nechápal rozsah svého provinění. Cord dostal zánět spojivek a musel chodit po světě jako králik trpící vzteklinou a Sasha si ho dobírala tak dlouho, dokud se neurazil. Ale kolem a kolem jejich láska připomínala něco z pohádky.

Sashe dost dlouho trvalo, než jí došlo, že Cord je bohatý — až trapně dlouho na to, že se jmenoval Cord. Bydlel v pěkném bytě, ale normálním. Místo auta měl naprostý křáp. Na jeho oblečení nebylo nic výjimečného a obsesivně se staral o své věci. Nekoupil si novou peněženku, dokud na staré nepopraskala kůže, pásek dostal od babičky, už když byl na střední, a se svým iPhonem zacházel, jako by to byl kód k jaderné zbrani, který je potřeba nosit v kufříku připoutaném k zápěstí anebo ho aspoň vybavit jak chráničem displeje, tak obalem tlustším než krajíc chleba. Sasha se nejspíš moc často dívala na *Vlka z Wall Street*, protože měla vždycky za to, že bohatí Newyorčané nosí vlasy ulízané dozadu a v klubech kupují alkohol zásadně po lahvích. A oni místo toho zjevně chodili v jednom svetru tak dlouho, dokud se jim nevyklubaly lokty z rukávů, a měli nezdravě blízký vztah se svou matkou.

Cord svoji rodinu miloval tak, až to hraničilo s posedlostí. Každý den pracoval se svým otcem, obě jeho sestry žily v téže čtvrti, neustále se navštěvovali na večeři a mluvili spolu po telefonu víc, než Sasha mluvila s kýmkoli. Cord pro svoje rodiče dělal věci, které vůbec nedokázala pobrat — chodil s otcem k holiči, kdykoli si pořizoval nové košile, pořídil přesně tytéž i pro otce, na Astor Place kupoval matce víno, které měla ráda, a masíroval jí nohy takovým způsobem, že Sasha vždycky raději odešla z místnosti. Kdo proboha masíruje nohy vlastní matce? Kdykoli to viděla, vzpomněla si na tu scénu v *Pulp Fiction*, kde John Travolta přirovnává tento akt k orálnímu sexu, a bylo jí z toho tak úzko, až cítila, jak jí cuká v oku.

Sasha měla svoje rodiče moc ráda, ale jejich životy nebyly takhle propojené. O její práci grafičky se zajímali, jen tak aby se neřeklo, každou neděli spolu mluvili a mezitím si trochu esemeskovali, a občas když přijela na návštěvu, divila se, že si koupili nové auto a vůbec se jí o tom nezmínili a že jednou dokonce v mezičase stihli vybourat stěnu mezi kuchyní a obývánkem.

Sashiny švagrové se k ní chovaly hezky. Psaly jí k narozeninám, dávaly pozor, aby se vždycky zeptaly na její rodinu, a půjčovaly jí raketu a oblečení na tenis, aby na dovolené mohla hrát s nimi. Ale Sasha stejně měla pocit, že by na jisté úrovni uvítaly, kdyby neexistovala. Třeba zrovna vyprávěla Cordově starší sestře Darley nějakou historku, a jakmile do místnosti vešel Cord, Darley ji prostě přestala poslouchat a začala se místo toho na něco vypyávat jeho. Cordova mladší sestra Georgiana zase vypadala, jako by mluvila ke všem, ale doopravdy vůbec nespustila oči

ze svých sourozenců. Jejich rodina byla samostatná jednotka, uzavřený okruh, do něhož se Sashe nedařilo pořádně proniknout.

Stocktonovi obchodovali s realitami. Nejdřív kvůli tomu Sashe připadalo ještě divnější, že je jejich dům tak zaskládaný harampádím. Neměli by spíš bydlet v nějakém minimalistickém prostoru jako vystřiženém z časopisu o interiérovém designu? Ale nakonec se ukázalo, že se až tak nezajímají o prodej jednotlivých bytů jako o rozsáhlé investiční projekty. Cordův dědeček Edward Cordington Stockton po své rodině zdědil slušné jmění. V sedmdesátých letech, zatímco se město potácelo na hranici bankrotu, za tyhle peníze skoupil nemovitosti v luxusní čtvrti Upper East Side na Manhattanu. Za čtvereční stopu zaplatil pětáctyřicet dolarů. Tyto budovy teď měly cenu dvanácti stovek za čtvereční stopu a Stocktonovi byli neuvěřitelně v balíku. Se synem — Cordovým otcem Chipem — pak koupili další reality u vody v Brooklynu, od čtvrti Dumbo až po Brooklyn Heights. Když se v roce 2016 Svědkové Jehovovi rozhodli zbavit svých nemovitostí v Brooklyn Heights, Stocktonovi po nich skočili, přidali se ke skupině investorů a společně koupili slavnou budovu Watchtower, jakož i bývalý hotel Standish Arms. Edward Cordington už zemřel, ale teď po boku svého otce pracoval Cord — třetí generace mužů Stocktonových na newyorském trhu s realitami.

Rodina Stocktonova se docela paradoxně rozhodla bydlet v části Brooklyn Heights, kde byly ulice pojmenované

po ovoci — konkrétně po ananasech, pomerančích a brusinkách, ve třech blocích Pineapple Street, Orange Street a Cranberry Street, stojících na útesu u vody. Navzdory svému zájmu o přestavování starých budov na moderní luxusní bytovky se usídlili v oblasti, již se zásahy newyorského památkového ústavu nijak významně nedotkly. Na různých domech visely plakety s nápisem 1820 nebo 1824. Stály tam maličké bílé domky s prkennou fasádou. Za brankami z tepaného železa se schovávaly zelené zahrady. Byly tam bývalé stáje a remízy. Dokonce i lékárna CVS se zdmi porostlými břechtanem vypadala jako součást nějaké anglické vesničky. Sashe se obzvlášť líbil jeden dům na rohu Hicks Street a Middagh Street — bývalá apatyka, kde v kachličkách nad vchodem stál nápis *DROGY*.

Rodina ze strany Cordovy matky měla snad ještě váženější původ. Tilda Stocktonová, rozená Mooreová, pocházela z dlouhé rodinné linie politických elit. Její otec i bratr bývali newyorským guvernérem a o ní se psávalo v článkách věnovaných její rodině v časopisech *Vogue* a *Vanity Fair*. V jednadvaceti letech se provdala za Chipa Stocktona, a přestože nikdy nepracovala na plný úvazek, získala si pověst ohromně úspěšné pořadatelky různých akcí — většinou tím, že propojila své bohaté přítelkyně z vyšší společnosti se svými oblíbenými organizátory večírků. Podle Tildy Stocktonové nebyl žádný večer dokonalý bez nějaké vize, tématu, prostřeného stolu a dress codu. Sasha by se z toho všeho nejradši zavrtila pod hromadu koktejlových ubrousků s monogramem.

Sasha se několik měsíců snažila v novém domově na Pineapple Street zabydlet. Rozhodla se, že to bude brát jako archeoložka studující starodávnou civilizaci svých tchánů.

Ale místo Tutanchamonovy hrobky objevila popelník, který Darley vyrobila v šesté třídě a vypadal jako nějaká znetvořená houba. Místo svitků od Mrtvého moře našla Cordův referát ze základní školy, pojednávající o různých druzích šišek. Místo Terakotové armády našla šuplík plný zubních kartáčků, které rodina zadarmo dostala od zubaře na Atlantic Avenue.

Ze čtyř ložnic v domě vypadala ta Darleyina suverénně nejhůř, ale žádná nebyla doopravdy prázdná. Cordův pokoj vyklidili, když odcházel na vysokou, ovšem pořád v něm zůstal pozlacený svícen, sada čínských stojacích váz a desítky zarámovaných obrazů, které rodina za ty roky nahromadila, ale neměla kam pověsit. Georgianin pokoj stále obsahoval všechna její univerzitní skripta, fotoalba a polici plnou tenisových pohárů a z hlavní ložnice už sice odklidili všechno oblečení a šperky, ale pořád byla zařízená ve stylu předchozích obyvatel a pro Sashu bylo velice náročné dosáhnout orgasmu, zatímco do zdi naráželo mahagonové čelo postele, která dřív pravděpodobně patřila nějakému kongresmanovi nebo ministrovi dopravy.

Cpala své prázdné kufry do už tak přeplněných skříní a mezitím přemítala, jestli by jí náhodou nedovolili koupit nový závěs do sprchového koutu. Říkala si, že s tím pár měsíců počká.

Chip s Tildou se rozhodli ve svém novém bytě na Orange Street uspořádat kolaudační večírek a požádali své děti a jejich drahé polovičky, aby přišly dřív. Party se konala

ve středu večer, protože většina jejich známých trávila víkendy ve svých venkovských sídlech a někteří odjížděli už ve čtvrtek. Společenský život rodičů Stocktonových se ve městě odehrával pouze mezi pondělkem a středou, než se jejich přátelé rozprchli do dalekých koutů Long Islandu a litchfieldského okresu.

„Co si mám vzít na sebe?“ zeptala se Sasha Corda, zatímco stála před otevřenou skříní. Nikdy nevěděla, jak se má ve společnosti jeho rodiny oblékat. Připadalo jí, jako by se všichni řídili podle nějakého taháku, který se však k Sashe nikdy nedostal.

„Obleč si, co chceš, zlato,“ zněla Cordova zbytečná odpověď.

„Takže si můžu vzít džíny?“

„No, džíny bych si zrovna nebral.“ Zamračil se.

„Fajn, tak si mám vzít šaty?“ zeptala se Sasha popuzeně.

„Máma říkala, že téma je ‚Vzhůru a kupředu‘.“

„To nevím, co znamená.“

„Já si na sebe vezmu to co do práce. Většina lidí to tak určitě udělá taky.“

Cord nosil do práce oblek a kravatu, takže to Sashe pomohlo asi tolik, jako by si na sebe vzal chirurgický plášť nebo hasičský mundúr. Šla jí z toho hlava kolem, a tak vsadila na jistotu a oblékla si hezkou bílou halenku, kterou si zastrčila do tmavomodrých kalhot, a do uší si dala drobné diamantové náušnice, co dostala od matky k promoci. Nalíčila si rty a při pohledu do zrcadla nad krbem se na sebe usmála. Připadala si šik, jako Amal Clooneyová právě odcházející z OSN na večeři s Georgem. Vzhůru a kupředu, to by tedy řekla.

Když dorazili do bytu, Cordovy sestry už tam byly. Georgiana vypadala nádherně bohémsky — dlouhé hnědé vlasy jí padaly na záda, u kotníků jí povlávaly splývavé šaty, nos měla posetý pihami — a Darley na sobě měla overal s páskem, který se někdy určitě objevil na stránkách *Vogue Italia*. Po Darleyině boku stál její manžel Malcolm a Sasha si ulehčeně oddechla. Už dávno v Malcolmovi rozeznala spojence v tom podivném světě přiřazených a přivdaných příbuzných, a dokonce měli i tajné heslo, které si šeptali, kdykoli to okolo začalo vypadat opravdu ujetě: NTMR. Znamenalo „není to moje rodina“ a osvobozovalo je od jakékoli situace, kde se cítili jako svědkové bizarních rituálů bohatých Newyorčanů — jako například tehdy v červenci, když Stocktonovi trvali na tom, aby je na vánoční přáníčka vyfotil profesionální fotograf, a všechny donutili obléct se do různých odstínů modré a bílé a postavit se do půlkruhu kolem Chipa a Tildy, usazených na židlích. Fotograf je aranžoval skoro hodinu, kdy do nich peklo slunce, zatímco jejich hospodyně Berta kmitala okolo grilu a zahradníci zalévali květiny, přičemž si dávali pozor, aby se nikomu nepodívali do očí. Sasha si připadala jako členka rodiny Romneyových a z celé té záležitosti jí bylo příšerně trapně, ale aspoň si mohla s Malcolmem vyměňovat utrápené pohledy. Společně byli jako studenti na Erasmu, spojení vědomím, že se ocitli v opravdu divné zemi.

Berta kolaudačku chystala celý den a jídelní stůl se prohýbal pod vahou stříbrných táců s krevetami na ledu, rostbífem na křupavých kulatých sucharech, uzeným lososem na toustových trojhráncích a maličkými krabími koláčky. Nalila sklenice bílého vína a postavila je na podnos, s nímž

se hodlala postavit rovnou ke dveřím, aby hosté mohli okamžitě po příchodu začít pít. Červené víno bylo samozřejmě zakázané, hlavně kvůli novým kobercům, ale taky proto, že barvilo zuby a všichni pak vypadali úděsně. Tilda byla zuby přímo posedlá.

Začali přicházet hosté a Sasha jich spoustu poznávala ze své svatby. Stocktonovi tam měli tolik přátel, že Sasha strávila celou hostinu potřásáním rukou a snahou zapamatovat si jména, s čímž přestala jenom ve chvíli, kdy ji její bratrance vytáhli na taneční parket a donutili ji vrtět zadkem na písničku „Baby Got Back“. Byla to velmi kultivovaná akce.

Cord všechny znal a brzo se uklidil do pracovny, kde jakémusi plešatému pánovi ukazoval sbírku otcových hodinek. Některé byly raritní vojenské hodinky, jiné retro pateky, další rolexky s matným pozlaceným ciferníkem, zděděné po Cordově dědečkovi. Měly takovou cenu, že za Chipem chodili zástupci různých aukčních síní s nabídkami, že je odkoupí, ale on na to nepřistoupil. Nikdy na ně nesahal ani si je neprohližel, ale podle Corda se Chipovi líbilo vědomí, že má v bytě za všech okolností peníze, jako by si schovával svazky bankovek pod matraci. (Dle Sashina soukromého názoru to možná mělo spíš co do činění s rodinnou averzí cokoli vyhazovat.)

Georgiana seděla na pohovce a něco si šeptala se svou kmotrou, zatímco Darley s Malcolmem udíleli audienci skupince z tenisového klubu na Montague Street a na iPhone jim ukazovali fotky svých dětí. Georgiana často vypadala nedbale elegantně, se sakem přehozeným přes ramena a zápěstími ověšenými nesourodými korálkovými

náramky, ale Darley působila upraveně a noblesně, hnědé vlasy střižené po ramena, téměř neznatelný make-up, malé zlaté hodinky a kromě zásnubního a snubního prstenu vůbec žádné šperky. Sasha rozpačitě postávala v pozadí a netušila, jak se má vmístit do hovoru. Když si to k ní namířila jakási žena s blond mikádem s ofinou a zářivě se na ni usmála, ulevilo se jí.

„Hrozně ráda bych si dala ještě sklenku chardonnay, moc díky,“ pronesla ta žena a podala jí sklenici upatlanou od mastných prstů.

„Jé, já jsem Sasha,“ zasmála se Sasha a položila si dlaň na hrud'

„Děkuju, Sasho,“ odpověděla žena vesele.

„Aha, jasně,“ vzpamatovala se Sasha. Vzala skleničku do kuchyně, dolila ji z lahve v lednici a odnesla ji zpátky do jídelny, kde ji ta žena s šeptanými díky uchopila a odebrala se ke stolu ke svému manželovi, ládujícímu se rostbífem. Sasha se vydala do obývacího pokoje najít Corda, jenže ji zastavil nějaký tlouštík s motýlkem u krku a podal jí svůj špinavý talíř, kratičce na ni kývl a pak pokračoval v rozhovoru. Sasha zmateně odešla s talířem do kuchyně a položila ho na linku. Tohle se stalo ještě čtyřikrát, než se Sasha konečně proboujvala ke Cordovi. Přilepila se na něj, upíjela z vlastní sklenice vína a odpočítávala minuty, dokud nebudou moct jít domů. To nějak vyčmuchali, že nemá modrou krev? Copak jí bylo její státní vzdělání cítit z vlasů, jako by celý den něco smažila? Bloumala pohledem po místnosti a prohlížela si ženy okolo. Vypadaly jako smečka výstavních pudlů a ona se cítila jako morče rozklepané nervozitou.

Hosté konečně odešli a Chip odtáhl Corda do své pracovny, aby mu dal článek, který si vystříhl z *The Wall Street Journal*. (Chip a Tilda si články stále vystříhovali a odmítali přeposílat odkazy jako všichni ostatní.)

„Bavila ses?“ zeptala se Darley a zastrčila si pramínek lesklých vlasů za ucho.

„Bylo to moc fajn,“ snažila se Sasha.

„Určitě bezvadný způsob, jak trávit večer,“ ucedila Darley, „ve společnosti starých lidí, co neznáš.“

„Jedna věc byla taková zvláštní,“ přiznala Sasha. „Někdo mi pořád podával svoje špinavé talíře. Já si nestěžuju, ale dávali talíře i tobě?“

„Ha!“ zasmála se Darley. „To snad není pravda! Vůbec jsem si toho nevšimla, ale máš na sobě úplně to samé co Berta! Asi si mysleli, že jsi servírka — no do háje! Malcolm!“ Zavolala na manžela, aby mu to pověděla.

Všichni se smáli, Cord jí masíroval ramena, aby se ujistil, že jí to taky připadá legrační, a Sasha to hrála s nimi, nicméně v hloubi duše věděla, že na rodinný večírek u Stocktonových si bílou halenku už nikdy nevezme, nikdy až do smrti smrtoucí.

GEORGIANA

Georgiana měla problém a ten spočíval hlavně v jejích zrádcovských tvářích. Vždycky snadno rudla, ale poslední dobou si připadala jako nějaká postava ze sci-fi, které se všechny emoce okamžitě projeví na kůži. Cítila, jak jí do obličeje stoupá horko, lehounké mravenčení na krku a pak — bum! — celá nachová.

To, co už roky tvořilo z velké části roztomilý rys její tváře, se změnilo v profesionální přítěž, protože Georgiana teď měla opravdovou práci a — což byla hlavní potíže — byla obrovsky, přihloupě, dětsky a trapně zakoukaná. Jmenoval se Brady a ona se na něj na mítincích nedokázala ani podívat. Téměř se spolu nebavili — byl starší než ona, asi něco po třicítce, a pracoval jako projektový manažer, takže neměl sebemenší důvod vůbec pomyslet na tu drobnou různolící osůbku sveřepě civící do země —, ale kdykoli kolem něj Georgiana procházela na chodbě, seděla s ním ve stejné zasedací místnosti nebo na něj narazila u kopírky, musela se mu vyhýbat pohledem, jako by byl zatmění slunce a ona neměla takové ty trapácké papírové brýle.

Pracovali pro jednu neziskovku s kanceláři v historické budově na Columbia Place, kde to uvnitř pořád vypadalo jako v rodinném domě. Aby se Georgiana dostala do svého kanclíku, musela projít nádhernou vstupní halou, kde za těžkým mahagonovým stolem seděla jejich recepční Denise, nahoru po točitém schodišti, skrz velkolepý sál, který využívali střídavě jako zasedačku a jídelnu, potom velikým pokojem, kde stály čtyři stoly pro oddělení dotací, až dorazila do stísněného prostoru, co dřív určitě býval pokojík pro služku nebo kojnou. Všichni se tam mačkali jako sardinky, ale vypadalo to tam naprosto kouzelně. V Georgianině maličké kanceláři pro dva bylo obrovské okno s výhledem na promenádu na druhém břehu East River. Koupelny a záchody byly po domě různě rozmístěné a vyzdobené mapami různých oblastí, v nichž neziskovka operovala, a nad tiskárnou spolu s instrukcemi, jak správně doplnit toner, visel pozlacený portrét nějaké vévodkyně při hodině hry na harfu.

Sídlo patřilo jejich zakladateli, dědici jmění z farmaceutických firem. V mládí procestoval svět, uvědomil si špatnou dostupnost lékařské péče v rozvojových zemích a založil neziskovku, která měla učit místní organizace, jak vytvářet udržitelné systémy zdravotní péče. Většinou fungovali s pomocí grantů od Nadace Gatesových nebo Světové banky a taky je podporovalo pár bohatých soukromých dárců. Georgiana pracovala v oddělení komunikace, takže měla za úkol těmto dárcům podlézat a vybírat na webstránky fotky dokumentující činnost jejich společnosti, redigovat články o projektech do newsletteru a starat se o jejich účty na sociálních sítích. Nedělala to proto, že by ji sociální sítě nějak extra zajímaly, ale vzhledem

k tomu, že jí ještě nebylo třicet, každý předpokládal, že ji zajímat budou, a k téhle práci jí dopomohlo to, když se jen tak mezi řečí zmínila, že má osmnáct set sledujících na instagramu. (A kdo nemá? Člověku stačilo akorát mít veřejný profil a občas sdílet fotku svých hezkých kamarádek na nějakém večírku.)

Tohle byl ovšem ten hlavní rozdíl mezi Georgianou a Bradym: ona patřila k podřadnému pomocnému personálu, básnila o profesních úspěších jejich organizace a psala o nich do newsletteru, zatímco Brady stál ve středu dění. Navštívil Afghánistán a Ugandu, figuroval na snímcích, které Georgiana podrobně studovala a na nichž byl zachycený, jak se baví se skupinkou lékařů v polní nemocnici, kope si míčem s roztomilými dětičkami před plakátem s informacemi o očkování nebo se hluboce dívá do očí nějaké doktorce v Indii, zatímco probírají plány na distribuci antikoncepce. On byl hlavní hvězdou představení, ona malovala kulisy a zoufale toužila po tom, aby si jí všiml, ale zároveň se děsila chvíle, kdy by se to mohlo stát, protože si byla jistá, že se jí okamžitě rozhoří tváře.

Byl pátek a Georgiana stála u poštovních schránek pod schody a třídila obálky podle místa určení, vnitrostátní do jednoho koše a mezinárodní do druhého. Při třídění ještě znovu každou adresu ověřovala, aby se ujistila, že je správná — aktualizovala jejich seznam kontaktů, aby mohli posílat velké množství zásilek najednou a nemuseli přitom zadávat adresy ručně, ale pořád to nebyl úplně dokonalý systém. Zrovna zamyšleně zkoumala jednu obálku, když ji polekal něčí hlas.